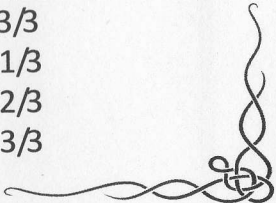

Au apărut

Alexandre Dumas

Războiul femeilor vol 1/2
Războiul femeilor vol 2/2
Cavalerul D'Harmental vol 1/2
Cavalerul D'Harmental vol 2/2
Sfinxul Roșu vol 1/3
Sfinxul Roșu vol 2/3
Sfinxul Roșu vol 3/3
Laleaua neagră
Cavalerul reginei vol 1/2
Cavalerul reginei vol 2/2
Regina Margot vol 1/3
Regina Margot vol 2/3
Regina Margot vol 3/3
Colierul reginei vol 1/3
Colierul reginei vol 2/3
Colierul reginei vol 3/3

Alexandre Dumas

Calăul din Paris

vol 1

Autor: Alexandre Dumas
Titlu original: Le drame de 93
Titlu: Călăul din Paris 1/4
Editor Dexon Office, București
Ediție completată și revizuită

© by Dexon Office, 2018
Toate drepturile pentru această versiune aparțin Dexon Office
Informații, comenzi ramburs
Email dexonoffice@gmail.com
www.aldopress.ro
ISBN 978-973-701-753-6

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DUMAS, ALEXANDRE

Călăul din Paris / Alexandre Dumas. - București :
Dexon, 2018
4 vol.
ISBN 978-973-701-764-2
Vol. 1. - 2018. - ISBN 978-973-701-753-6

821.133.1

Capitolul 1 Călăul din Paris

- Dragă Lili, te iubesc mai presus de viața mea!...
- Enric, inima mea bate numai pentru tine!
- Ah, iubita mea!
- Ah, scumpul meu!...

Tânărul și fata care șopteau aceste vorbe pline de tandrețe erau doi amanți care gustau cu nesaț deliciul unui amor nemărginit.

Se aflau într-un pavilion de verdeață. Trandafiri sălbatici se înălțau pe lângă grilajul de fier al pavilionului, revărsând în jur mirosul lor suav și închizând perechea amoroasă într-o obscuritate tainică.

Frumoasa fată, abia în vîrstă de nouăsprezece ani, cu obraji roșiți de purpura duișiei inocente, stătea lipită de pieptul acestui Făt-Frumos zvelt, bine făcut și drăgălaș ca un bujor.

Fața tinerei, albă și adorabilă, era încadrată de un păr blond ca aurul, ce i se lăsa strălucitor ca un mănunchi de raze în pletele ondulate, pe umerii ei superbi; gura ei lăsând să se vadă între buzele rumene salba unei danturi ireproșabile, albă ca sideful, părea o floare de trandafir îmbobocit sub suflarea caldă a amorului; corpul ei, frumos și zvelt, amintea una din acele capodopere care înalță pe creatorul lor la rangul imortalității și umplu de admirație pe cel ce le vede. Era îmbrăcată cu o rochie comodă, albă ca floarea de crin, deschisă la piept și împodobită cu trandafiri vii, cum purtau în Franța, la finele secolului trecut, fetele cetățenilor cu dare de mână.

Într-un cuvânt, fata era de o frumusețe uimitoare.

Și tânărul, sorbind cu nesaț deliciul primului amor, ținea strâns în brațe pe fata asta frumoasă, sărutând-o cu tot focul pasiunii. El putea să aibă vreo treizeci de ani, adică la vîrsta de aur. Fața lui avea o expresie mândră, aprinsă, îndulcită de blîndețea privirilor proiectate de ochii săi negri, strălucitori. Sprâncenele arcuite, de o finețe ireproșabilă, duse în formă de aripi din culmea unui nas acvilin, dădeau figurii sale nobile, în unire cu mustața fină și bine îngrijită și cu surâsul veșnic vesel ce însenina buzele sale, o înfățișare anunțând un caracter plin de curaj și de temeritate eroică.

Tânărul era în haine negre; părul său blond, pieptănat cu grijă, se ascundea sub o bonetă rotundă împodobită cu o pană mare, roșie, de

cocoș; coapsele îi erau strânse cu o cingătoare de piele, de care era aninată o sabie cu minerul de aur artistic încrustat.

Grădina era cufundată jur-împrejur într-o tăcere solemnă. Păsările ciripeau duios, cu glas dulce, cântecul lor de toamnă printre arbori, sărind voioase din ramură în ramură, ascunzându-se sperioase în dosul frunzelor legănate alene în adierea lină a unui vânt călduț.

Nimic în această liniște profundă, în acest regim al păcii, iubirii și concordiei nu amintea sufletului în extaz revoluția sângeroasă care, chiar în acel moment, bătea în toiul furiei sale în inima Parisului.

La doar câteva sute de pași depărtare de această grădină atât de pașnică se afla Piața Grevei. În piață se afla înălțat, în vremea povestirii noastre, eșafodul teribil pe care călăul din Paris, vestitul Enric Sanson, executa zilnic sute de victime nevinovate! Francezii se răsculară contra regelui legitim, îl făcuseră prizonier și îl amenințau că îl vor trage la răspundere. Niște tirani sălbatici, însă, puseră mâna pe guvernul țării, și trimiteau la eșafod, fără nici o milă, pe toți aceia în care recunoșteau pe partizanii regelui.

O teroare grozavă domnea pe atunci în sărmana Franță mai cu seamă în Capitala ei, Parisul.

Dar perechea de îndrăgostiți habar n-avea de toate acestea. Ținându-se în brațe, piept la piept, se priveau în adâncul ochilor și o dragoste nespusă se revărsa din privirile lor scânteietoare.

Deodată, tânărul se plecă mai mult asupra fecioarei. El se uită lung și cercetător în ochii ei, și o grijă sufletească tainică își întinse în același timp umbra pe fața lui.

— Lili, murmură tânărul cu o voce plină de blândete; Lili, iubita mea, spune-mi că mă vei iubi în veci, chiar dacă...

El nu sfârși.

Fața sa deveni și mai tristă.

Frumoasa fecioară devenise deodată foarte serioasă și gravă, lăsă capul pe umărul amantului și se uită plină de încredere în ochii lui.

— Cât de ciudat vorbești, șopti Lili. Ești așa de misterios. Deși bunul meu tată, armurierul Miranada, a consimțit demult la unirea noastră, văd că tu stăruiești în refuzul tău de a mă vizita mai des ziua. Abia când noaptea își lasă umbrele peste pământ, treci pe strada noastră. Dar am observat că și în casa tatălui meu fugi de orice contact cu alți oameni. Te retragi sperios când vine câte un vecin la noi în vizită, sau vreun client caută să vorbească cu tatăl meu pentru a cumpăra arme. Tu te sustragi și eviți a-mi răspunde când te întreb care este motivul rezervei tale mizantropice. Spune-mi, te rog, tot ce te întristează; știi că ai toată încrederea mea. Eu te cunosc drept cel mai nobil și mai bun dintre toți oamenii!

Dar adeseori văd o durere tainică întunecându-ți fața. Tu îmi ascunzi un secret care te apasă! O, scumpul meu Enric, acordă-mi încrederea ta! Lasă-mă să împărtășesc amorul tău!

Tânărul strânse la piept pe frumoasa fată și exclamă zdrobit de durere: — Ah! ce fericit m-aș simți de aș putea să-ți încredințez totul. Dar nu, nu! Tot nu cutez, încă, să rup pecetea de pe secretul cel teribil! Simt în inima mea că de aș face aceasta, ai fi pierdută pe veci pentru mine! O, scumpa mea Lili, iubita mea, cu toate acestea, te rog nu te îndoi de mine; îți jur pe Dumnezeu că dragostea mea pentru tine este sinceră și curată, te iubesc din adâncul inimii mele! Ideea că tu ai putea vreodată să-mi respingi iubirea și că nu ai mai vrea să știi nimic despre mine, e mai grozavă decât moartea.

Ochii fetei se aprinseră în flacăra extazului

— Voi fi a ta până la moarte, șopti ea. Amorul meu pentru tine n-are sfârșit, el se va stinge numai atunci când s-o stinge și viața mea... Fie oricât de teribil, secretul ce te înconjoară, tot nu va fi în stare să nimească încrederea ce mi-am pus-o în tine! Te cunosc ca pe un tânăr gentilom din provincie. Așa mi te-ai recomandat în acea zi frumoasă, rămasă întipărită adânc în sufletul meu!

— Lili... adorata mea! suspină deodată bărbatul. Ce-ar fi dacă eu nu ți-aș fi spus încă tot; dacă, pe lângă toate acestea, aș mai avea o funcție, care, care...

Tânărul se întrerupse și de astădată; iar fața lui exprima o durere grozavă.

— Oricine ai fi, replică frumoasa față ridicând în același timp privirile ei pline de încredere spre dânsul, oricine ai fi tu, eu voi rămâne a ta. De ți-ar fi lumea toată vrăjmașă, amorul meu pentru tine va rămâne nestrămutat! Aceasta ți-o jur în momentul acesta solemn; ți-o jur, Enric, pe atotputernicia lui Dumnezeu.

— O tu, mult iubita mea Lili! exclamă atunci Enric mișcat până în adâncul inimii. În momentul acesta tu nu ești în stare să simți cât de dulce e balsamul ce l-ai turnat prin aceste vorbe în inima mea! Îți mulțumesc pentru atâta iubire; dar în același timp te rog să mai ai câțva timp de încredere în mine... lasă-mă să mă gândesc odată măcar înainte de a vă destăinui, ție și tatălui tău, secretul meu teribil!

Frumoasa Lili se învoi cu plăcere a împlini rugămintea lui și primi sărutările lui dragăstoase; apoi se desfăcu binișor din îmbrățișarea lui murmurând:

— Acum, să ne despărțim, e deja târziu și în curând se va însera; iar până voi vizita pe prietena mea Maria, o să se înnopteze. Deci, la revedere; pe mâine, iubitul meu, tot la această oră și tot în acest loc!

Enric o mai strânse o dată în brațe cu pasiune pe mireasa sa și o sărută. *Adio, iubita mea!* murmură el; și pe mine mă cheamă datoria. La revedere, dar, scumpa mea, pe mine... voi aștepta cu nerăbdare ceasul când vei reveni în brațele mele!

Lili îl sărută încă o dată pe obraz. După aceea, se desfăcu din brațele lui și ieși repede din parc.

Ajunse pe stradă. Porni de-a lungul grilajului grădinii, apoi o coti la stânga. Nu observă că, într-o curte întunecoasă, peste drum de ieșirea parcului, stătuse până atunci la pândă un om înfășurat într-o manta largă.

Lili nu simți privirile viclene și fulgerătoare cu care se uita după ea necunoscutul. El se luă binișor după dânsa.

Ce planuri putea să aibă împotriva fetei individul acesta cu fizionomia orientală, care își ascundea cu atâta grijă fața, spre a nu fi recunoscut?...

Dar să ne întoarcem la Enric.

Frumosul tânăr se uita surizător în urma fetei, care își continua cu pas ușor drumul. În ochii lui negri strălcea o scânteie de lumină, cât timp privirile mai puteau urmări pe frumoasa Lili în depărtare. Nu bănuia că peste câteva ceasuri îl aștepta revederea cea mai sfîșietoare cu iubita lui mireasă.

Nu trecu mult până ce Lili dispăru din ochii logodnicului ei, pierzându-se în dosul unui grup de arbori.

Îndată după dispariția ei, o melancolie se întipări pe fața tânărului. Un suspin dureros trecu peste buzele sale strânse convulsiv, după care, întristat, își trecu mâna peste frunte.

— Ah, Doamne! Lili dragă, de-ai ști ce se petrece în inima mea, murmură; de-ai ști, adorată copilă, că omul căruia tu te încrezi fără nici o rezervă...

Enric se întrerupse pentru a treia oară, ridicându-și privirile de reproș la cer.

— Ce fericit aş putea să fiu! murmură din nou, ducându-și mâna la inimă. Ființa aceasta încântătoare mă iubește. În tovărășia ei aş putea găsi cea mai înaltă fericire pe pământ. Dar fi-va, oare, pasiunea acestei fete pentru mine destul de puternică încât să nu fie nimicită prin destăinuirea secretului meu teribil?! Văd, că numai pot amâna destăinuirea misterului întunecat. Trebuie să le spun, ei și tatălui ei, cine sunt!

Care era secretul pe care tânărul amoretz îl păstra în adâncul inimii sale? Ce secret putea să fie atât de grozav încât logodnicul nu cuteza să-l spună nici măcar logodnicei sale?

Vom vedea acest secret dat, în curând, în vileag.

Enric ieși încet din parc. Se uită cu băgare de seamă la dreapta și la stânga lui.

Expresia duioasă dispăru de pe fața lui. Un ce negru, misterios părea că se răsfrânge acum pe fața și în ochii aprinși ai tânărului, pe când începu a parcurge repede strada.

Aproape orice om care tăia calea tânărului părea că-l cunoaște. Mulți se opriră din drum, pentru a se uita după el.

Când un trecător se uita la dânsul, fața lui exprima o spaimă grozavă. Alții treceau timizi pe lângă el înainte, pe când alții îl fixau cu priviri pline de ură; ba chiar ridicau, la spatele lui, pumnul spre dânsul.

Cu toate acestea, logodnicul frumoasei Lili nu se lăsa tulburat de această purtare a trecătorilor. Curând, părăsi străzile aglomerate ale Parisului, și se îndreptă spre o stradă liniștită, cu arbori dintr-o mahala. La capătul ei, despărțită de toate celelalte locuințe, se afla o vilă admirabilă compusă dintr-un rând de case albe și frumoase înconjurată din toate părțile de arbori înverziți.

Enric era aproape de vilă și trecea acum pe lângă un grup de tineri care discutau aprins.

— Ura, vine Sanson! strigă unui din ei zărindu-l.

— Faceți loc lui Enric Sanson! strigă un al doilea.

Un al treilea își azvîrli căciula în aer și strigă în gura mare:

— Ura! Trăiască călăul din Paris!

Și tovarășii lui repetară veseli acest strigăt.

Tânărul trecu tăcut înainte și intră în curtea vilei.

Enric Sanson, logodnicul frumoasei Lili, era... Călăul din Paris!

Capitolul 2 Un atentat infernal

Între timp, frumoasa Lili pornise prin labirintul străzilor Parisului, spre locuința prietenei sale. Lili nu observă spionul cocoșat care o urmărea. Era veselă și binedispusă. Un surâs drăgălaș o înfrumuseța și mai mult. Fața reflecta strălucirea momentelor de fericire avute cu puțin înainte.

Prietena locuia într-o ulicioară întunecoasă, nu departe de Piața Grevei. Tânăra pătrunse într-o casa înaltă din ulicioară.

De-ar fi aruncat o singură privire în urma sa! Poate că, deși nu avea nici o șfială, ar fi văzut ochii de vultur, plini de răutate, ai urmăritorului. Pate că ar fi avut o presimțire a teribilei primejdii ce-o amenința.

Dar soarta hotărâse altminteri!

Lili Miranda intră veselă și surizând în casa prietenei sale.

Spionul o urmă, luându-se cu băgare de seamă după dânsa. Se înfășurase în mantaua sa largă, își trăsese căciula ținută peste ochi, spre a nu fi recunoscut.

Aruncă o privire în coridorul întunecos. Nu mai reuși să vadă nici măcar umbra fetei.

Servitoarea deschisese deja ușa și Lili trecuse deja pragul.

Servitoarea, o babă urâtă, tocmai voia să încuie ușa, când îl observă pe spion că se uită în antreul casei.

— Ei, mă, pe cine cauți? îl întreabă ea.

— Scuze, murmură spionul cu o supunere prefăcută. Mi s-a părut că Rosa Faiteles, fiica binefăcătorului meu, a intrat adineaori în casă. Voiam să mă încredințez dacă nu cumva m-am înșelat

Baba îi aruncă o privire plină de dispreț:

— Casa asta e o casă cinstită! Aici n-au ce căuta oameni fără căpătâi!

Cu aceste vorbe, îi trânti ușa în nas și se retrase

Spionul, la rândul său, se trase într-o parte. Un surâs diabolic încreți și mai mult fața lui sbârcită.

— Bine! Bine! murmură el. Puica o să stea doar câteva ceasuri aici, în casa asta! Asta îmi vine tocmai bine la socoteală! Totul merge după dorință! Acum mă duc să-l înștiințez pe Pippin țiganul. Șeful mi-a spus să nu fac nimic fără știrea lui.

Se înfășură mai bine în manta, apoi se întoarse și porni repede spre stradă. Puțin după aceea, coti colțul străzii; dar nu trecu mult, și se întoarse întovărășit de un flăcău.

Acesta purta, ca și spionul, o manta neagră, croită dintr-un postav subțire, negru. Astfel de mantii lungi care ascundeau tot corpul erau la modă în Paris. Mai puțin firesc era, însă, un potir brodat cu lână roșie pe acele mantale.

Cei doi își așezaseră cutele mantalelor lor în așa chip că nimeni din cei care-i vedeau nu puteau observa acel potir.

Se apropiară cu pași repezi de casa în care intrase adineaori Lili. Tovarășul spionului avea și el căciula înfundată pe cap, așa că nu i se putea vedea din toată fața decât vârful nasului, o parte a buzelor și ochii seînteietori.

— Cum ți-am spus, Pippin, murmură acum spionul. Am dat peste o fată de toată frumusețea! N-o să ne fie greu să împlinim porunca noului nostru șef.

— Bine! Bine! murmură tânărul pe care spionul îl numise Pippin; dar vom putea, oare, s-o ridicăm de pe stradă fără să alarmăm lumea și poliția?

— De ce n-am ridicat-o? murmură spionul. Am un căluș în buzunar. O să i-l vîrîm în gură, așa că nu va putea țipa! Și-apoi, se va întineca în curând.

— Și fata e frumoasă, tânără, așa cum dorește Marele Șef? îl întrerupse Pippin. Știi bine, Samulon, ne-a poruncit ca...

— Să n-ai nici o grijă! murmură spionul; Moș Samulon știe ce face! Marele Șef are să fie mulțumit de noi, e o fată cum e crinul și trandafirul, frumoasă și gingașă cum nu poate fi alta. Dacă nu ne-ar fi dat Marele Șef porunca, aș zice că e păcat de ea!

Pippin țiganul râse cu hohot.

— Haida-de! murmură el apoi. Fete frumoase se găsesc destule! Eu nu știu de milă! Marele Șef ne-a poruncit să-i procurăm sânge. În noaptea asta trebuie să intre în pactul nostru de sânge un conte străin. Știi cum am căutat zilele trecute, în zadar, ocazia să putem prinde o fată frumoasă! Acum, când ocazia ni se prezintă așa de ușor, nici o milă nu mă poate opri de a nu profita de ea.

— Bravo ție, măi frate! zise Samulon. Tu ești un voinic fără seamăn!

Pippin țiganul avu un râs satanic.

— Să facem lucrurile bine, ca să nu ne scape puicuța, în ultimul moment, murmură. O să mă postez la un colț al străzii, tu la celălalt colț; așa, vom ști exact încotro se duce, și nu vom risca să n-o prindem.

— Tu știi totdeauna să potrivești bine lucrurile, zise Samulon cu admirație. Așadar, planul nostru este stabilit. Ne vom lua după fată și, la prima ocazie favorabilă, o apucăm unul de brațul drept, celălalt de brațul stâng; eu îi vîr imediat călușul în guriță, apoi o strângem între noi, ascunzând-o sub mantalele noastre. Așa va părea că merge de bunăvoie cu noi.

— Și unde o ducem? întreabă Pippin.

— Să vedem! Să vedem! murmură spionul. Firește că cel mai bun lucru ar fi s-o ducem imediat la castelul Barry, locul nostru de adunare. Dar nu putem s-o ducem până acolo; timpul nostru este foarte prețios.

Tăcu și rămase gânditor câteva momente.

Apoi, deodată, un fulger de răutate scăpă în ochii săi.

— Știi ce? zise el adresându-se iar tovarășului său O vom transporta la cimitirul execuțiilor!

— Dar acolo șade călăul! murmură Pippin. Mă cunoaște. Ce zici, dacă ar afla că eu...

— Aș! zise spionul fonfăind. Fata nu va țipa, vom avea noi grijă ca să nu miște limba în gură! Afacerea va fi gata în două-trei minute. Lângă zidul cimitirului o trântim jos. Eu am un cuțit tăios la mine; într-o

secundă îi tai beregata; tu ții cupa de zinc sub tăietură... cred că o ai la tine!?! se întrerupse el.

— Se-nțelege că o am la mine, răspunse Pippin.

— Atunci e bine, zise Samulon. De rest, puțin ne pasă! Călăul poate găsi în urmă cadavrul fecioarei lungit lângă zidul cimitirului. Hi... hi... hî! Aș vrea să văd ce mutră are să facă! .. Dar, în fine, ce treabă avem noi cu mutra lui?! La posturile noastre! murmură el. Nimeni nu trebuie să ne poată zări din acea casă; altminteri, fata ar putea să intre la bănuială în ultimul moment.

Cei doi ticăloși trecură ca niște umbre spre cele două colțuri opuse ale străzii.

Stătură câțva timp răbdători la locurile lor.

Noaptea își așternu întunericul asupra Parisului.

La un moment dat ușa casei în care locuia prietena domnișoarei Lili se deschise și Miranda ieși afară în drum. Mai spuse câteva cuvinte și prietena ei îi ură cu o voce amicală noapte bună.

— Dar nu ți-e frică să faci singură drumul până acasă? o întreabă prietena.

Lili clătină din cap rîzând și zise:

— Sunt numai câteva străzi! Ce rău mi se poate întâmpla aici, în Paris? Orice om de ispravă ocrotește o fată cinstită, care nu se poate apăra!

— Ai dreptate! Așadar, adio, draga mea!

— Adio, Maria dragă, răspunse Lili făcându-i o bezea.

Apoi coborî repede strada. Era foarte grăbită să ajungă cât mai repede la casa părintească.

Dar, în cartea stelelor, destinul ei sta scris altminteri!

Nefericita Lili nici nu simți că, la o comandă, se dezlipiseră două umbre din cele două colțuri ale străzii.

Samulon și Pippin o luară tăcuți pe urma fetei. La intrarea unei străzi strimte în care era deja întuneric beznă, Lili se opri câteva momente. Imediat, cei doi urmăritori se feriră în colțul unui zid, ca să nu fie zăriți de fată.

Lili se uită în urmă și nu zări nimic alarmant. Se hotărî să-și scurteze drumul, trecând prin acea străduță cufundată în întuneric.

Abia făcu cîțiva pași, și cei doi ticăloși care o pândeau se luară imediat după ea. Apoi dispărură și ei, în scurt timp, în întunericul aleii.

Imediat răsună țipătul unei femei.

Dar nimeni nu auzi strigătul care fu înăbușit imediat.

Totul intră apoi în liniște.

Capitolul 3

Victima pactului de sânge

Casa călăului se afla la extremitatea Parisului, izolată într-un parc întunecos, un maidan pustiu care o înconjura din toate părțile; numai la o depărtare de câteva sute de pași maidanul acela era mărginit de cimitirul execuțiilor.

Cerul se acoperise de nori negri. Fulgerările unei furtuni tomnatice despicau întunericul, urmate de bubuitul tunetului.

Deodată răsăriră niște umbre negre. Un fulger luminează locul și arată doi oameni mascați care târau o fată.

Era Lili, nefericita logodnică a lui Sanson.

Samulon și Pippin, cei doi ticăloși, au tîrât-o, conform planului până la cimitirul execuțiilor.

Lili, înăbușită de călușul ce i-l vîrșe Samulon în gură, atîrna aproape leșinată de spaimă în brațele celor doi mizerabili. Nu se mai gîndea măcar că o inimă bate undeva în apropiere: Enric Sanson, călăul, logodnicul ei.

Samulon își aruncă ochii de fiară împrejur. Căuta locul unde să săvîrșească sângerosul omor.

Existau în Franța societăți secrete teribile. Asemenea pacturi se formaseră pentru scopurile cele mai variate. Toate, însă, își acopereau motivele în vâlul misterului, iar membrii acestor societăți erau primiți cu tot felul de ceremonii monstruoase.

Cei doi ticăloși o tîrau cu greu pe Lili care li se opunea din răsuputeri.

— N-am ajuns încă la locul hotărât, Samulon? întreabă Pippin cu glas înăbușit. Mi-a amorțit deja brațul. Nu pot s-o tîrîsc mai departe!

— Ai puțină răbdare, răspunse Samulon pe același ton. În curând ajungem lângă zidul cimitirului; sub umbra lui vom săvîrși fapta!

Ajunseră cu prada lângă zidul cimitirului.

Samulon o trânti pe nenorocita fată cu o brutalitate bestială, în genunchi.

— Culc-o cu totul la pămînt, strigă el tovarășului său de infamie. Pune-ți genunchiul pe pieptul ei! Strînge-o de gât, să nu poată țipa!

Pippin se supuse. Se repezi asupra fetei îngenunchiate și o apcă cu mâinile de gât.

— Ține-o bine! murmură Samulon. Îndată vom termina. N-o mai lăsa să țipe! Casa călăului se află în apropiere, știi...

Un fulger despică din nou norii și tunetul bubui fioros.

Samulon îngenunchiase acum și el la pămînt.

— Dumnezeu! șopti el îngrozit. O spaimă nebună se imprimă pe fața sa. E vis sau realitate? Sunt victima unei halucinații? Lili, scumpa și adorata mea Lili! strigă el disperat. Tu ești, dulcea și divina mea mireasă? Pe tine te-au omorât mișei?

Se întrerupse și, plin de disperare, se aplecă asupra nenorocitei.

— Oh, e prea târziu! strigă cu glasul înăbușit de durere. Lili e moartă. Mizerabilii mi-au ucis mireasa!

Din nou se aplecă fetei trăgând cu urechea, înmărmurit de spaimă...

Capitolul 4 Prințesa și călăul

Înainte de a continua povestirea noastră, trebuie să facem o scurtă vizită în casa Călăului.

Cât timp Lili stătu la prietena sa Maria, i s-a întâmplat și lui Enric Sanson o aventură foarte ciudată.

După ce se despărți de Lili, Călăul se întoarse acasă. Nimic nu-i prevestea ce surpriză îngrozitoare îl aștepta peste câteva ore. Numai o anumită melancolie se putea citi în ochii săi.

În poarta casei îl întâmpină un om îmbrăcat foarte simplu.

— Te așteaptă o doamnă străină, zise calfa, salutând respectuos pe Călău.

— Cum? a venit la mine, ori la sora mea Orfelia? întrebă Sanson.

— Ba nu, întreabă de dumneata, răspunse calfa de Călău. E îmbrăcată cât se poate de simplu, dar pare a fi din societatea înaltă. Are ceva aristocratic în toate manierele sale și pe lângă asta e de o frumusețe uimitoare. Mi-a spus că trebuie să-ți vorbească numaidecât.

Călăul, scoase o exclamație de nemulțumire, merse înainte, trecu pragul și intră într-un salon de așteptare, răcoros și spațios.

În același moment, însă, se și apropie de el o doamnă zveltă, îmbrăcată în negru, făcând un gest rugător. Fața era acoperită de un văl negru des; totuși, privirea Călăului putu zări conturul unui chip de o frumusețe îngerească.

Necunoscuta nu-i dădu răgaz să-i pună vreo întrebare privitoare la vizita ei.

— Fie-ți milă de mine! începu ea cu un glas răscolitor. Trebuie să-ți vorbesc. Acordă-mi cinci minute; toată viața mea atîrnă de această convorbire!

Expresia severă de pe fața Călăului dispăru. Era tânăr, și femeia care stătea înaintea sa era de o frumusețe fermecătoare. Nu-i putu refuza rugămintea.

Desigur, n-avea de unde să știe cât de amar se va răzbuna slăbiciunea sa față de această femeie!

— Vă rog, intrați, zise el; și o introduse pe necunoscută într-o cameră spațioasă și elegant mobilată. Nimic în această cameră, ea și în toată casa, nu ar fi trădat groaznica meserie a stăpânului, dacă într-un colț sumbru al odăii n-ar fi stat un dulap înalt și lat, de sticlă, în care erau atîrnate o sumedenie de cuțite de ghilotină, securi și topoare. Soarele care tocmai apunea, scânteia în lamele acestor arme ucigătoare.

Necunoscuta aruncă o privire îngrozită asupra dulapului cu macabruul său conținut. Pe urmă, însă, întoarse capul hotărîtă:

— Suntem singuri aici, nu ne poate auzi nimeni? șopti ea.

— În casa mea nu există spioni! răspunse Călăul cu demnitate.

În același moment, necunoscuta își dădu la o parte vălul de pe obraz. Fără voie, Enric Sanson făcu un pas înapoi. Nu era pregătit să vadă înaintea sa atîta frumusețe și grație. Era un chip încântător de femeie. Străina era de o frumusețe seducătoare.

Fața-i era foarte palidă. Ochii ei mari și negri trădau pe posesoarea unui amor fierbinte, precum și toate patimile rele ale inimii ome-nești. Buzele erau pline și voluptoase, făcute parcă înadins pentru a fi sărutate, iar prin întredeschiderea lor se vedeau două șiraguri de mărgăritare albe și fermecătoare. Și ca o încoronare superbă a acestui trup neasemuit de frumos, avea un cap de înger încadrat de un păr negru ca abanosul.

Enric Sanson simți cum, la vederea acestei frumuseți seducătoare, inima-i bătea cu putere.

Necunoscuta părea foarte mulțumită de efectul ce-l făcuse asupra Călăului. Fața ei, care abia cu o clipă mai înainte era serioasă și rugătoare, se înseninase într-un zîmbet de bucurie. Se apropie de Călău.

Sanson sorbi ca un halucinat mirosul minunatului parfum pe care-l răspândea necunoscuta. Simțea cum amețește sub puterea privirilor ei.

Aceasta dură câteva secunde. Fără a-și spune ceva, stăteau față în față. Părea că sunt foarte intimi amândoi, că nu i-a unit o simplă întâmplare, că erau sortiți să se întâlnească.

Deodată, trăsăturile tinerei femei se schimbă cu totul; rugătoare, puse mâinile împreunate pe brațul Călăului.

— În numele cerului, te implor: scapă-l pe tatăl meu! Fă ceva și nu lăsa să-i cadă capul sub ghilotină, strigă ea disperată. E unul din oamenii cei mai buni și nobili. Afară de el, nu mai am pe nimeni în lumea asta mare; mi s-a luat totul: mi-ai ucis mirele, l-ai ghilotinat pe fratele meu; vrei, oare, acum, să cadă și capul celui mai bun și mai nobil om? A fost un servitor credincios al regelui, cum se poate să fie omorât pentru așa